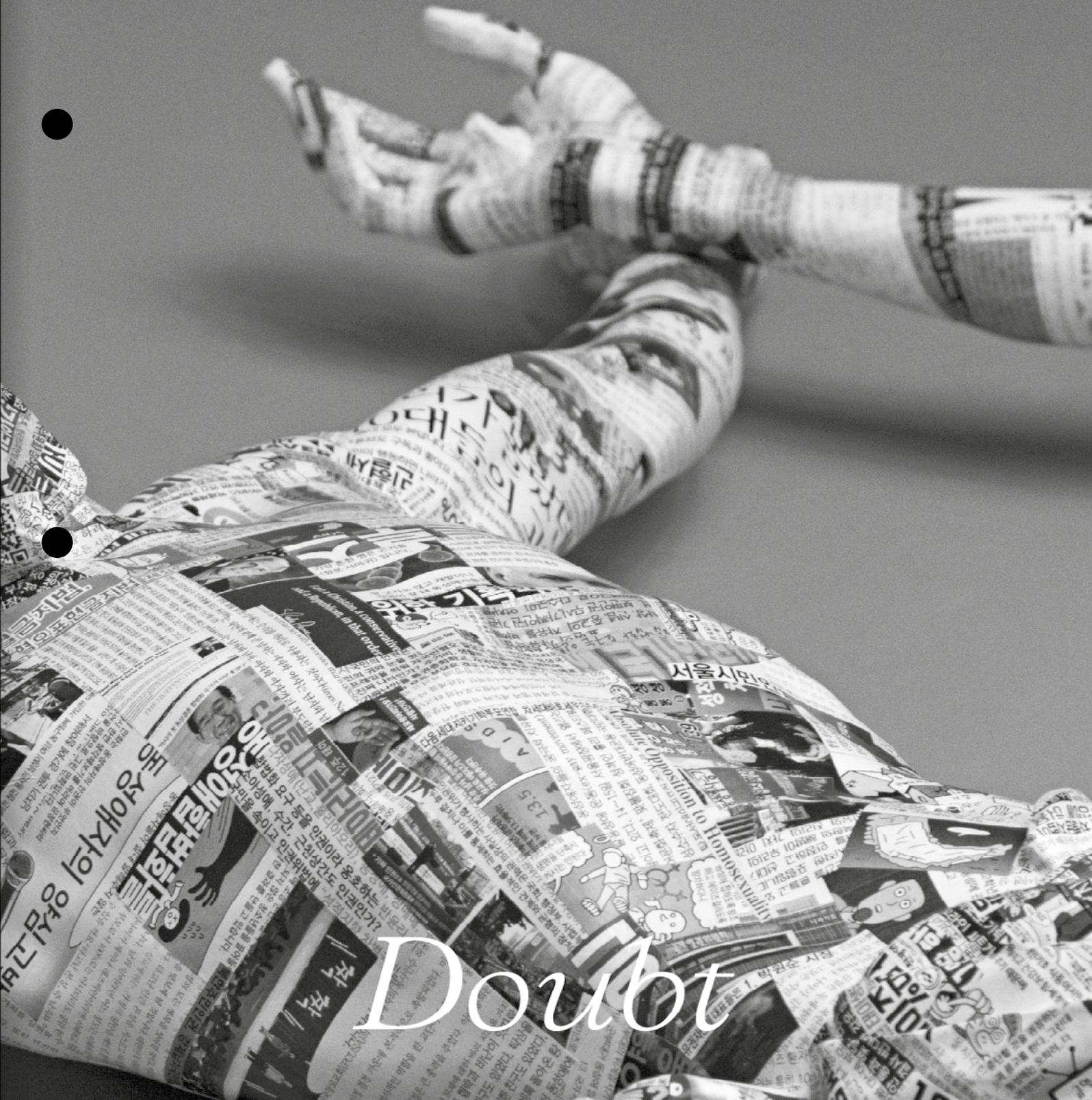

Young-jun Tak

Doubt

DOUBT & DESIRE: THE NEED TO BE SHATTERED & REBUILT

Övül Ö. Durmuşoğlu

The pain was so great, that it made me moan; and yet so surpassing was the sweetness of this excessive pain, that I could not wish to be rid of it. The soul is satisfied now with nothing less than God. The pain is not bodily, but spiritual; though the body has its share in it. It is a caressing of love so sweet which now takes place between the soul and God, that I pray God of His goodness to make him experience it who may think that I am lying

– Teresa Santa Ávila,
The Life of Teresa of Jesus (1515–1582)

Doubt is fundamental to critical thinking. It desires a universe of the incomplete beyond the polarization of black or white, beyond the Cartesian separation of mind and body. For Young-jun Tak, doubt faces the norm and explores the codes of transgression. It looks for the changing set of affects and desires that were shaped while the disciplinary society, with its repressive norms and bodily regulations, left its place for the current pharmaco-pornographic one with its immaterial labor, electronic sexual surveillance, and psychotropic and chemical regulation of subjectivity. Doubt is a baroque trigger of imagination to expand the visual semiotics of the queer body and bodies in desire. In that playful space of semiotics, norms of masculinity are shattered and brought together as different constellations, with doubt as the deviating splinter into the classical ideals of symmetry, naturality, musicality, and balance.

Though many LGBTQIA+ vocabularies and definitions in common use are from Anglo-American-shaped identity politics, Tak's splintering humor in critical distance reminds us that there are many queer worlds, experiences, and situations shaped in diverse cultural paradigms and yet against similarly homogenizing normative institutions of racial capitalism. Whether he looks at South Korea or Germany, the analytical gaze he enacts is an editorial one that searches for the performance between language and image, between what is written and what is seen.

The way he handles mass-produced or second-hand found objects materializes cracks and breaches of collective cultural imagination. In film, he plays with exercises of limitation and transgression, for he is curious about that endless yearning for unifying belief, love, or desire and the spaces of existence constructed to reinforce that belief. Is it possible to de-canonize that yearning and its institutions by expressing different ways to desire?

In this artistic universe, ecstasy is a form of tension that reforms narration and clarifies vision. That is the reason “Baroque”—historically or stylistically identified with the Counter-Reformation of the Catholic Church in the 17th century—is a productive and playful path from which to approach Tak's practice. In its materiality and bodiliness, baroque undermines resolution, gropes toward fragmentation, overgrows, and exceeds. Artistically, it moves in the field of complexity and deformity, exuberance and chaos, tension and distress, exhilaration and perplexity. Historically, it permits a liberation from periodization and linear time, as well as from historicism. Mieke Bal has argued that baroque epistemology permits a “hallucinatory quality” of relation between past and present, that also allows a release from a supposed academic objectivity while insisting that engagement with the past should remain discomfiting and profoundly disturbing.¹ Instead of repressing the past and time, creative retrospection allows its implications to emerge. No wonder baroque is embraced in the field of queer aesthetics to explore intersectional identities, challenge master narratives, and politicize sexuality.

Every 15 minutes, LED lights flicker “doubt” in morse code over the work *Chained* (2020; commissioned by the 11th Berlin Biennale), which consists of ten life-sized statues of the crucifixion, fabricated in Italy, installed in a circle on the ground, their arms overlapping. On closer look, they are seen to be covered with anti-LGBTQIA+ propaganda material produced by South Korean churches and some medical institutions, collected by Tak.² The lights are aligned in a circle just like the Jesus bodies themselves. The motif of overlapping arms references the way South Korean Christian fanatics once formed a human circle around the Pride walkers in order to block them. South Korea has a particular adoption of Christianity, interpreting or rewriting its codes in accordance with the local beliefs and mythologies. Christian leaders and mega-churches have risen to dominance in the fields of politics, economics, and journalism, despite the fact that the majority of the population is non-religious. Their anti-LGBTQIA+ propaganda, like many post-truth, alt-right politics around the world, desires to reinforce heteronormative family morals in the face of fast-changing and fluid narratives of gender and identity among new generations. Through instrumentalizing affect, such politics dangerously come together with anti-feminist, anti-migratory, and (with Covid-19) anti-vaccine scapegoating for a close-circuited, conservative, and polarized world order. In this kind of environment religion, once again, becomes an aggressive caricature of itself, just as *Chained* suggests.

Baroque projects doubt on the smooth surfacing and containment of desire in the form of facades, interfaces, algorithms, images, and products. Contemporary culture manages to generate its own ritualistic environments or behaviors. Reactionary politics are created in the space of likes, dislikes, and emoticons. Narcissism becomes a consistent mental condition and freedom is downgraded to a matter of choice. In his new Berlin environment, Tak follows a powerful exercise that plays with a binary between a church, Kirche am Südsterne, and a queer club, SchwuZ, reflecting on the nature of community-oriented spaces and contemporary rituals of the LGBTQIA+ scene in Berlin. To some, the film work *Wish You a Lovely Sunday* (2021) may be reminiscent of *Five Obstructions* (2003), an early film of Lars von Trier's where the director challenges Jørgen Leth to remake his well-known *Perfect Human* (1968) with different obstructions.

In Tak's film, the two choreographers and two dancers were paired up to create a new piece of choreography, for the church and the queer club in Berlin respectively. (After all, Sundays are clubbing days for Berliners as they are traditionally church days for others.) Each pair was assigned a different Bach piano piece for four hands. After days of rehearsals and when the choreography was complete, their designated venues were then swapped with no prior warning. In a powerful cross-editing, we watch the conversations between dancer and choreographer to adapt their work and the outcomes that transgress the spaces. Film scholar Saige Walton's analysis of the work of French film director Claire Denis might also apply to *Wish You a Lovely Sunday*. Saige proposes that the baroque “looks to the skin/surface of the body as well as the surface textures of the world to couple materiality with movement. Baroque figures are often captured in states of bodily transition, suspended mid-flight or mid-gesture.”³ Tak's dancers are caught suspended mid-flight or mid-gesture as they try to change their choreographies.

Duality in relation or reciprocity is a repetitive visual and conceptual pattern in Tak's practice. The form of the male body with mouth open in desire for another is explored in the new pair of works, *Knocked* and *...and Knocked* (2023). Ceramic body parts, cast from Tak's own, are hung and sewn with ropes around the different elements of water infrastructure, in an architectural intervention that redefines the exhibition space. They mimic gargoyles, the eccentric water drainage features of Gothic churches, which were added primarily to introduce pagans to the church and then became a free space of artistic expression to ornament the building. “Gargoyle” comes from the French “*gargouille*”, meaning throat, which clearly calls for an erotic, almost pornographic connotation for fellatio alongside the functionality of water drainage. In connection with the discussion around *Chained*, Tak thinks the queer body is often used by religion as water drainage, to maintain its position as a societal institution. As they take over the exhibition space from above one cannot help but ask, might the exhibition space re-paganize our beliefs?

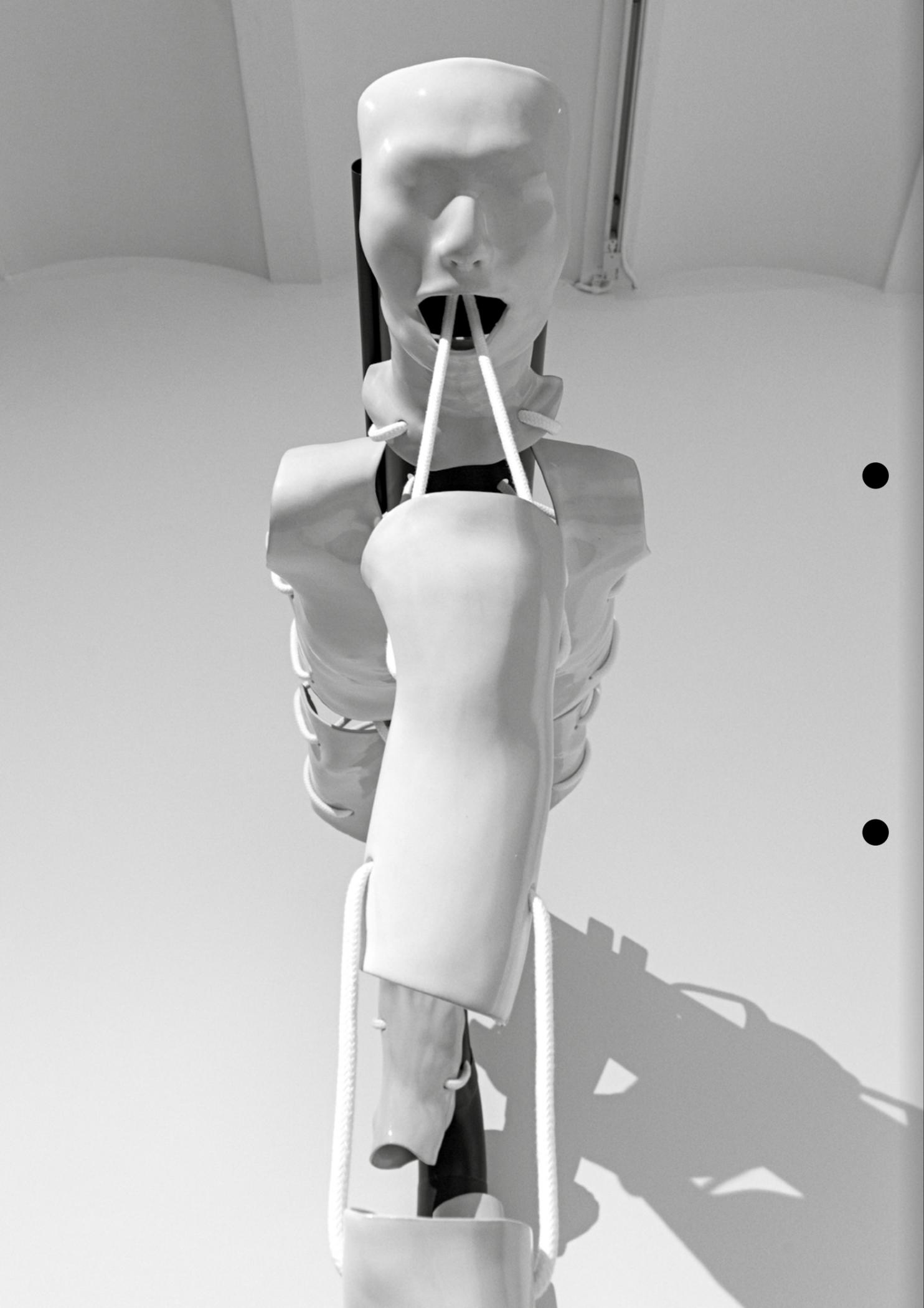
The male faces of agony and ecstasy of the two attached asparagus in *Your Anticipation* (2022), phallic in form, hand-carved by an old craft master, bring to mind a Baroque-era masterpiece, *The Ecstasy of Santa Teresa* (1647–52) by Gian Lorenzo Bernini in the Cornaro Chapel of Santa Maria della Vittoria in Rome. Bernini's creation was inspired by the mystical ecstasy of Santa Teresa as described in her writings. The convoluted movement of the whole sculpture and the vivid expression of desire, on the edge of pain and ecstasy, leave a deep imprint on a personal encounter. The sensuous body comes in small fragments in *Your Anticipation* and *One More Please* (2022), criticizing the sublimation of the human body in Christian culture and the perverse way it relates to earthly desires. They function as punctuation marks in the dense narrative of *Doubt*.

There are many stories of pain, passion, and transgression in the LGBTQIA+ underground that mostly survive by word-of-mouth. Translating them into the visual generates a kind of de-canonized gay folklore that goes beyond Tom of Finland. The two tendencies of the modern, on the one side, posit a longing for wholeness in desire, a yearning that cannot be fulfilled within the contemporary socio-cultural context of advanced racial capitalist societies and, on the other side, fractures the wholeness and insists on a radical reorientation of desire itself. In his 2016 collection *Night Sky with Exit Wounds*, the poet and novelist Ocean Vuong writes, “I don't know/desire other than the need/ to be shattered & rebuilt.” Tak employs a Barthesian toolbox of analysis and imagination not only to reorient but also to reshape desire so that a de-canonized LGBTQIA+ mythology and folklore of subversion is activated. He invites his public to join in this playful and passionate act of rewriting and reimagining.

1. Mieke Bal, “Baroque Matters,” in Helen Hills (ed.), *Rethinking the Baroque* (Farnham: Ashgate, 2011), pp. 183–202.

2. In February 2023, a South Korean court ruled that a same-sex couple, So Seong-wook and Kim Yong-min, should receive the same benefits as different-sex couples through the National Health Insurance Service (NHIS). It is the first time a court has recognized the rights of a same-sex couple in South Korea.

3. Saige Walton, “Fabricating Film—The Neo-Baroque Folds of Claire Denis” in *Neo-Baroques. From Latin America to the Hollywood Blockbuster*, eds. Walter Moser, Angela Ndaliansis, and Peter Krieger (Leiden: Brill, 2016), pp. 76–99.

1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다
1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

대한민국
1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

법금지법,
혐오표현금지법
제정한다
국민이 어리석다고 생각
하는 법을 만들어야 한다

1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

대한민국
1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

법금지법,
혐오표현금지법
제정한다
국민이 어리석다고 생각
하는 법을 만들어야 한다

1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

대한민국
1994 동계 올림픽
에이즈에 걸리고 싶지 않다면
정신력과 체력들이
필요하다

법금지법,
혐오표현금지법
제정한다
국민이 어리석다고 생각
하는 법을 만들어야 한다

O - OVERGADEN
Overgaden neden vander 17, 1414 København K,
overgaden.org

Young-jun Tak

Doubt

Udstillingsperiode: 18.02.2023 - 30.04.2023

ISBN: 978-87-94311-10-6

EAN: 978879431106

Redaktør: Nanna Friis

Tekst: Rhea Dall, Øvül Ö. Durmuşoglu, Daniel Larkin

Oversettsr: Uthiøke Bak

Korøktur: Anne Kolbæk Iversen

Foto: Laura Stamer, Elmar Vestner, Vinciane Lebrun

Udstillingen er støttet af:

Statens Kunsthund, Goethe-Institut Dänemark,
NEUSTARTplus-Stipendium der Stiftung
Kunsthunds/NEUSTART KULTUR der BKM

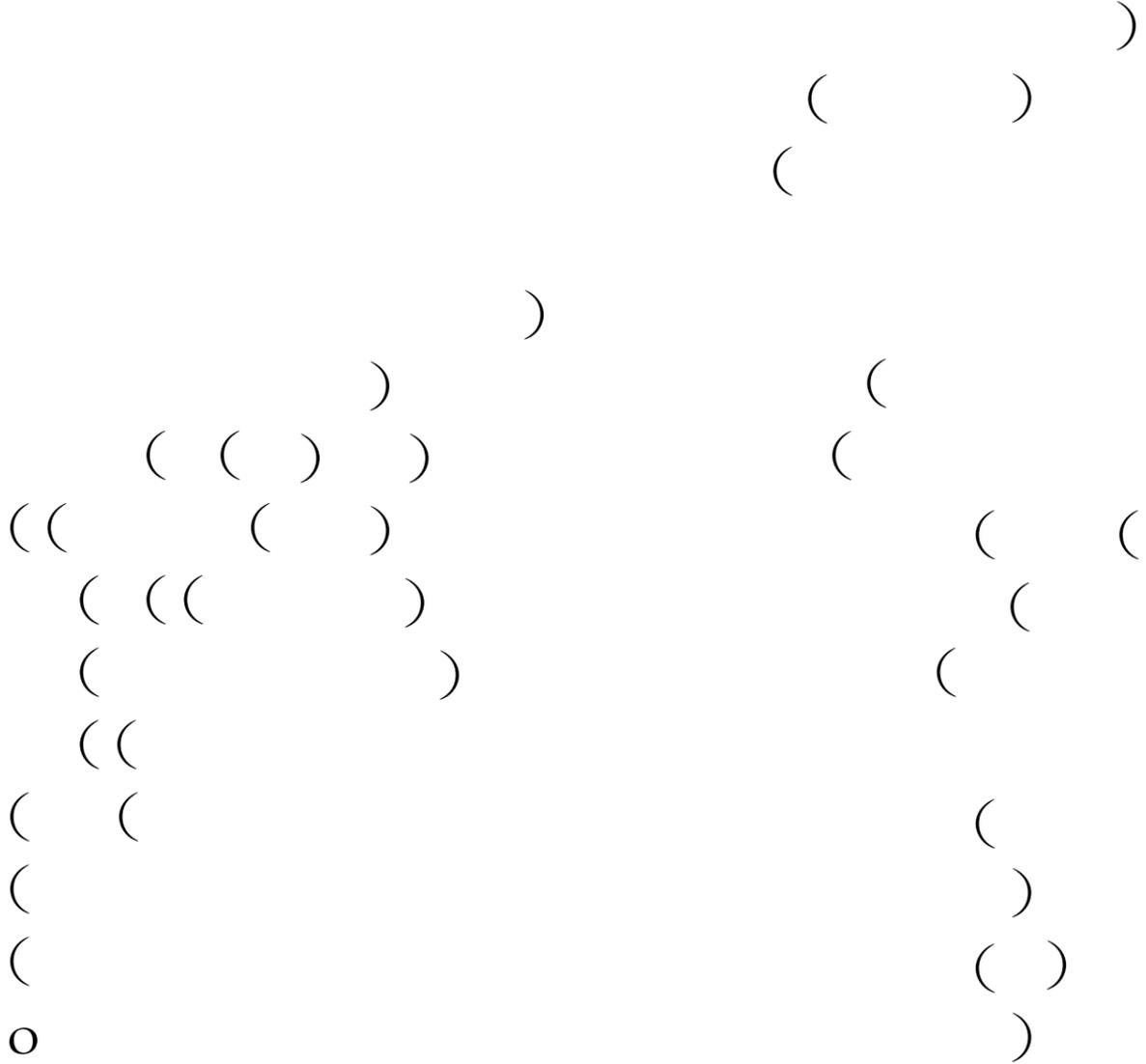
Grafisk design: fanfare

Typography: Glossy Magazine, Bold Decisions

Tryk hos: Raddraier, Amsterdam

Publikationen er støttet af: Augustinus Fonden

Tryk i 150 eksemplarer

TWIVL OG BEGÆR: BEHOVET FOR AT BLIVE KNUST OG GENOPBYGGET

Ovül Ö. Durmuşoğlu

The pain was so great, that it made me moan:

and yet so surpassing was the sweetness of this excessive

pain, that I could not wish to be rid of it. The soul is

satisfied now with nothing less than God. The pain is not

body, but spiritual; though the body has its share in it.

It is æva carressing of love so sweet which now takes place

between the soul and God, that I pray God of His goodness

I am lying.

– Teresa Santa Avila.

The Life of Teresa of Jesus (1515–1582)

Twivl er grundlaget for kritisk tænkning. Twivlen

drømmer om et univers, der er ufuldstændigt,

som overskrider polariseringen af sort og hvid og

den kartesianske opdeling af krop og sind. Hos Young-

Jun Tak står tvivlen over for normen og udforsker

overskriddenssens koder. Den leder efter det skiftende

sæt af følelser og ønsker, der blev formet, imens det

disciplinerende samfund, med dets undertrykkende

normer og kropslige reguleringer, forlod sin plads til

fordel for det nuværende farmakopornografiske samfund

med sit immaterielle arbejde, sin elektroniske, seksuelle

overvågning og psykotropiske og kemiske regulering

af subjektiviteten. Twivl er en "barok" igangsætter af

fantasi, der hjælper til at udvide den visuelle semiotik

af queer-kroppe og kroppe. I semiotikkens

legesyge rum bliver maskulinitetsnormer knust og

sat sammen i nye konstellationer med tvivlen som en

fremsat splint, der kiler sig ind i klassiske ideer om

symmetri, naturlighed, musikalitet og balance.

Selvom de almindeligt udbredte LGBTQIA+-

vokabularer og definitioner primært stammer fra

anglo-amerikansk identitetspolitik, husker Tak's

mange queer-verdener, oplevelser og situationer formet

i forskellige kulturelle paradigmer, opponerende imod

tilsvarende homogeniserende, normative institutioner

for en racialisere kapitalisme. Hvad enten Tak ser på

Sydkorea eller Tyskland, er hans blik redaktionelt.

Det leder efter det performative lag mellem sproget og

billede, mellem hvad der er skrevet, og hvad der er set.

I den måde, hvorpå han håndterer masseproducerede

eller fundne, brugte genstande, opstår der revner og

brud på den kollektive, kulturelle fantasi. Når han laver

film, eksperimenterer og leger han med afgrænsning og

overskridelse, fordi han er nysgerrig på den endeløse

længsel efter at forene tro og kærlighed, eller begær,

og de af tilværelsens rum, der er konstrueret til at

forstærke denne tro. Et det muligt at dekanonisere

længslen og dens institutioner ved at udtrykke

forskellige former for begær?

I hans kunstneriske univers er ekstasen en art spænding,

der reformerer fortællingen og præciserer synet. Det er

grundet til, at "barokken", der historisk eller stilmedsigt

identificerede sig med modreformationen af den katolske

kirke i det 17. århundrede, fungerer som en både legende

og produktiv indgang til Tak's praksis. I dens materielle

og kropslighed underminerer barokken "løsningen",

den famler mod det fragmenterede, den gror til

og overskrider. Kunstnerisk bevæger den sig i et felt

af kompleksitet og deformationer, af overflod og kaos, af

spænding og nød, af opstemthed og forvirring. Historisk

tillader den en befrielse fra periodisering og lineær

tid, såvel som fra historicismen. Kunstner og teoretiker

Mike Bal har sagt, at den barokke epistemologi tillader

en "hallucinatorisk kvalitet" i forholdet mellem fortid

og nutid. Den tillader en frigørelse fra en forestillet

akademisk objektivitet og insisterer samtidig på,

at arbejdet med fortiden skal forblive ubehageligt

og dybt foruroligende.¹ I stedet for at fortænge fortiden

og tiden lader kreative tilbageblikke dens implikationer

komme frem. Det er ikke så mærkelige, at barokken

omfavnes af det queer-æstetiske felt i arbejdet med

at undersøge intersektionelle identiteter, udfordre

dominerende narrativer og politisere seksualitet.

Hvert femte minut flimrer en morskode i LED-

lysene, og "doubt" (twivl) svæver over *Chained* (2020)

– kommissioneret af den 11. Berlin Biennale – et værk

bestående af ti statuer af den korsfæstede Kristus.

Figurerne er fremstillet i Italien og installeret i en cirkel

på gulvet med arme, der overlapper hinanden. Kaster

man et nærmere blik på dem, kan man se at kroppene

er dækket af anti-LGBTQIA+ propaganda fra kirker og

medicinske institutioner – materiale Tak har indsamlet

fra Sydkorea.² Lysene er installeret i en cirkel, som

kristuskroppene selv. Måden deres arme overlapper

hinanden på, kommer fra den teknik, sydkoreanske

kristne fanatikere bruger til at danne menneskekirker

om Pride deltagere for at blokere deres vej. Sydkorea har

en særlig forståelse af kristendommen, der fortolker

eller omskriver dens koder i overensstemmelse med

de lokale overbevisninger og mytologier. Kristne

ledere og megakirker har vundet dominans i politik,

af befolkningen er non-religiøs. I lys af de hurtige

skiftende og mere flydende fortællinger om køn og

identitet i de nye generationer, ønsker de via deres

anti-LGBTQIA+propaganda – som så mange andre

post-truth, alt-righth politikker rundt om i verden –

at styrke den heteronormative famillemoral.

Gennem instrumentaliseringen af vores følelsesregister

skabes den slags populistiske politik som en farlig

cocktail, der blander anti-feministisk, anti-migratorisk

og (med Covid-19-pandemien) anti-vaxer tanker

og udpeget en ny form for lukket, konservativ og

polariseret verdensorden. I den slags miljø bliver

religion, som *Chained* anyder, endnu engang en

aggressiv karikatur af sig selv.

Barokke projekter sætter spørgsmålstegn ved glatte

overflader og alt, der indeslutter begær. Det være sig

facader, grænseflader, algoritmer, billede og produkter.

Den nutidige kultur formår at skabe sine egne rituelle

miljøer eller adfærdsmønstre. Den reaktionære politik

er i høj grad skabt gennem tilstedeværelsen af likes,

dislikes og emojis. Narcissisme bliver en vedvarende

mental tilstand, og frihed nedgrædes til et spørgsmål

om valg. I sit nye Berlin-miljø laver Tak en stærk

øvelse, der leger med det binære skel mellem kirken

Kirche am Südstern og queer-klubben Schwulz.

Værket reflekterer over de samfundsdifferenterede rums

natur og de aktuelle ritualer på LGBTQIA+-scenen

i Berlin. For nogle kan videoværket *Wish You a Lovely*

Sunday (2021) måske minde om *De fem benspænd*

(2003), en af Lars Von Triers tidlige film, hvor von

Trier udfordrer Jørgen Lech til at genskabe sin berømte

film *Det perfekte menneske* (1968).

I Tak's videoværk er to korografer parret med to dansere

med henblik på at skabe en korografi til henholdsvis

kirken og queer-klubben i Berlin. (Når alt kommer til

alt, er søndagen en klubdag for berlinere, mens den

traditionelt er kirke dag for andre.) Forud for optagelserne

var hvert par blevet tildelt hver deres fihænlige

klaverstykke af Bach. Efter dage med prøver, da

korografien var færdig, blev deres respektive lokationer

bytter rundt uden forudgående varsel. I en kraftfuld

krydsrigtig overværet vi samtalerne mellem danser

og korografer, der arbejder for at tilpasse deres værk det

nye sted og skabe resultater, der overskrider rummets

grænser. Filmforskeren Saige Walton's analyse af den

franske filminstruktør Claire Denis' arbejde daner

en bro til *Wish You a Lovely Sunday*. Saige anyder,

at barokken "ser mod huden/kroppens overflade som

mod verdens overfladede strukturer for at koble materiellet

med bevægelse. Barokfigurer bliver ofte fanger i tilstande

af kropslig overgang, i luften eller midt i en gestus."³

Tak's dansere bliver fanger midt i et spring eller midt

i en gestus, mens de forsøger at ændre deres korografer.

Relationel dualitet eller gensidighed er et

tilbagevendende visuelt og konceptuelt mønster i Tak's

praksis. Den mandlige kropps form med åben mund

i begær efter en anden udforskes i det nye todelte

værk *Knocked* og *...and Knocked* (2023). Værket består

af keramiske kroppsdele, støbt efter Tak's egne, der

er hængt op og fæstnet med reb rundt om forskellige

dele af vandinfrastrukturen som et arkitektonisk

greb, der reddehæret udstillingsrummet. De minder

gotiske kirker, som først blev tilføjet for at introducere

hedninge til kirken og siden blev et fritum for

kunstnerisk udtryk til udsmykning af bygningen.

Garçoyler kommer fra "garçouille" og betyder svælg

på fransk. Det skaber en erotisk, næsten pornografisk,

kommotation til fellatio, læst sammen med det faktum,

at garçoyler's funktion er at aflede vand. I forbindelse

med diskussionen om *Chained* hæveder Tak, at queer-

kroppen ofte bruges som afløb for religion til at

fastholde sin position som samfundsinstitution. Når de

overtager udstillingsrummet fra oven, kan man ikke

lade være med at spørge: "Må udstillingsrummet bringe

hedenskaben tilbage i vores tro?"

De maskuline ansigter, der udtrykker smerte og

ekstase og sidder på to asparges i *Your Anticipation*

(2022), falliske i deres form, håndskåret af en gammel

trædrejer, minder om et af de gamle mesterværker

fra barokken, *Sankt Teresa i ekstase* (1647-52) af Gian

Lorenzo Bernini, der står i Canaro-kapellet i Santa

Maria della Vittoria i Rom. Bernini er kendt for

have skabt skulpturerne og kapellet inspireret af den

mytiske ekstase, Santa Teresa beskrev i sine skrifter.

Hele skulpturens snørlede bevægelse og det hvagtige

udtryk af begær på randen af smerte og ekstase

sætter et dybt aftryk i mødet med den. Den sanselige

krop viser sig i små fragmenter i *Your Anticipation*

og *One More Please* (2022), der kritiserer sublimering

af menneskekroppen i den kristne kultur og den

gennemtrængende måde, den forholder sig til jordske

ønsker på. Værkerne fungerer som tegnætning

i udstillingens tætte fortælling, *Doubt*.

LGBTQIA+-undergrunden findes der mange

fortællinger om smerte, lidenkab og overskridelse, der

for det meste overløves fra mund til mund. At oversætte

dem visuelt generer næsten en slags dekanoniseret

homoseksuel folkløse, der går længe end Tom of

Finland. Det modernes to tendenser anyder på den ene

side en længsel efter helhed i begær, en længsel, der

ikke kan opfyldes inden for den nutidige sociokulturelle

kontekst af avancerede, racialiserede, kapitalistiske

samfund. På den anden side brydes helheden og insisterer

på en radikal omstrukturering af selve ønsket. I sin *Night*

Sky with Exit Wounds skriver digteren og romanforfatteren

Ocean Vuong: "Jeg kender ikke / begær udover behovet

for / at blive knust og genopbygget". Tak anvender en

og fantasi, ikke kun til at reorientere, men også til at

omforme begær, så en dekanoniseret LGBTQI-mytologi

og folkløse om subversion aktiveres. Han inviterer hele sit

publikum til at deltage i denne legende og lidenkabelige

omskrivning og gendigtning.

1. Mieke Bal, "Baroque Matters," in Helen Hills ed.,

Rethinking the Baroque, Farnham, 2011, p. 183-202.

2. I februar 2023 afgjorde en sydkoreansk domstol, at et par

af samme køn, So Seong-wook og Kim Yong-min, skulle have

samme fordele som par af forskelligt køn gennem National Health

Insurance Service (NHIS). Det er første gang, en domstol har

anerkendt rettlighederne for et par af samme køn i Sydkorea.

3. Saige Walton, "Fabricating Film—The Neo-Baroque

Folds of Claire Denis" i *Neo-Baroque From Latin America*

to the Hollywood Blockbuster, 2016, pp. 76-99.

Pointen er, at selvom den religiøse fundamentalist ikke anerkender homoseksualitet, er vedkommende som kristen – med buddet om at elske (Ἀγαπήεις) sin næste – kaldet til at behandle LGBTQIA+ med ret og retfærdighed. Denne græske eksegese fremstår måske som en afvigelse fra tekestens fokus på Taks arbejde, men pointen er, at mange kristne fanatikere faktisk har afvet en hel del fra Jesu Kristi radikale opfordring til kærlighed, hvor den fulde betydning af ordet er gået tabt i oversættelsen. I det romme kirkerum i Kirche am Südster er det svært ikke at se en skarp anklage rettet mod det tomme og brudte løfte om Ἀγαπήεις.

I værkerien *Knocked* (2023) bruger Tak dræner til at udforske metaforer om eksklusjon. De hvide keramiske kropsdelle referer løst til gargoyler fra gotiske kirker. Gargoyler var kunstfærdige dekorationer til render, der skulle udlede det vand, som samlede sig på kirketage. Tak bruger i dette værk nedløbsret som en metator for, hvordan queer-kroppe holdes ude af kirken. Med titlen *Knocked* spiller kunstneren på de engelske udtryk at "banke på" og at blive "slået ud". Mange queer-personer er trætte af at banke på døren og bede om accept. Mange af os har oplevet at blive mobbet i skolen, på arbejdet, i kirken, så det er en klassisk fortælling, i boksning eller trydning. Mange queer-personer kæmper med internaliseringer af hadet og udvikler fragmenterede forhold til deres kroppe, som også skulpturens forvirrede kropsdelle tematiserer.

I Mathæus 5:22 siger Jesus: som Bjergprædikenen, fordømmes mobning specifikt. I Mathæus 5:22 siger Jesus: *Men jeg siger jer: Enhver som bliver vred på sin broder, skal kendes skyldig af domstolen; den der siger 'Raka! (dabelig) til sin broder skal kendes skyldig af det store råd, den, der siger: 'Tabel! Skal dommes til helvedes tid.'*

Den lange tradition for at krænke, ekskludere og mobbe LGBTQIA+-personer, at slå os ud, er fuldstændig uforenelig med Jesu Bjergprædiken. *Knocked* konkretiserer paradokset, og formidler det skulpturelt. *Your Anticipation* (2022) er en unik skulptur med adskillige lag af metaforer. To slanke, men saftige stykker lindetræ er skåret ud, så de ligner hvide asparage med hovedet på toppen. Værket er en specifik reference til en særlig slags hvide asparage, på tysk kendt som "Spargel", hvis traditionelle sidste høsttag er den 24. juni – Johannes Døberens dag i Tyskland. Den hvide asparage er højt skattet, men arbejdskrævene at dyrke. For at spare på ressourcerne blev den forbudt under Anden Verdenskrig, ligesom den også blev under den økonomiske nedtur i Østtyskland.

Som en hyldest til Tysklands kunsthistorie fik Tak en religiøs træskærer fra Oberammergau i Bayern til at forme de hvide stilke i lindetræ – et ikonisk træ i Tyskland.

På asparagesspidsen ses to mandlige busser med ansigter, der vridder sig i smerte og ekstase. På et plan er det en reference til Johannes Døberens selv, som i evangelierne veksler dramatisk mellem smerte og ekstase. De skulpturelle busser er baseret på gamle mestres malerier af Johannes Døberens Mandcaansigter referer til den lange historie af martyrer, der har lidt forfærdelig i Guds navn, men som også har oplevet øjeblikke af ekstase på grund af deres intimitet med Gud.

Med metalbåndet tilføjer Tak et ekstra element af forbundethed. De to stilke hænger sammen, som asparagestilke gør det på markeder. På den måde udvikler Tak en metator for intimitet mellem queer-mænd. Hvordan kan vi blive sammen gennem ekstatiske opture og smertefulde nedture?

I skulpturen *One More Please* (2022) præsenterer Tak en malleskammel af træ. På skamlen har han placeret to votivlys og tre silikoneafstøbninger af sin egen brystvorte. Værkets metatorfrop og vedtører sensualitet og kristendom. I katolsk sammenhæng er brystvorter et symbol på den hellige Agatha, hvis bryster blev klippet af med en jernsaks, efter hun afviste en guvernørs tilnærmelse. På Sicilien findes der, ganske ironisk og problematisk, en dessert, der hedder Minne di Sant'Agata. Desserten ligner afskårede bryster, den emmer af kvindethad, og brystvorterne som votivlys skal ligne denne dessert.

Piederstalen er en malleskammel. Når man beder foran lysene i kirken, er det kuytme at knæle. I homosex er der også adskillige handlinger, der involverer knælen. Malleskamlen er en visuel joke, der understreger de ens positioner og homocrotikkens rebelskhed trods kirkenes formaninger. Der er endnu et lag af ironi i *One More Please*, som involverer den græske version af Johannesevangeliet. I adskillige århundreder er homocrotiske undertoner i et optin under den sidste nadver (Johannes 13:23) blevet tonet ned. Oversættelsen er blevet renset på måder, der ikke er tro mod den originale, græske version. I fortællingen udspliller scenen sig efter måltidet og disciplenes fodvask (Johannes 13:1-20). Jesus meddeler disciplene, at en af dem vil forråde ham. I dette øjeblik vender fokus sig mod den gadedfulde, unavngivne, elskede mandlige discipl. Den græske version af vers 13:23 lyder: "Ἦν ἀνακατήρευος εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν ἀβρόβ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ ἰησοῦς." Den tilbage ved Jesu barm, som elskede Jesus." Kort sagt var en af disciplene tæt med Jesus, trykkede sig mod hans bryst, sad på hans skød, lå i hans barm. På Koine-græsk er dette et entydigt udtryk for intimitet. "Det kan virke som en radikal påstand, at Jesu brystvorte blev presset op mod ryggen af en mandlig discipl, han tilmed siges at elske, men det er præcis sådan, den græske version af Johannesevangeliet lyder. Når Tak præsenterer sin egen brystvorte i *One More Please*, tematiserer han den lange tradition, der har været for at lade som om, at Jesus ikke havde sit bryst tæt på en anden mands.

Den bibelske modstand mod homoseksualitet kan koges ned til fordømmelser af homosex i Tredje Mosebog (18:22), og nogle nedsettende bemærkninger om samme i Paulus' brev til Romerne (1:26-27) og første Korintherbrev (6:9-10). Derudover er der en negativ bemærkning om homoseksualitet i det første brev til Thimotheus (1:9-10), men det bliver debatteret, om Paulus faktisk skrev det. Kristne i dag holder ikke kosher-køkken, ligesom ethvert dekret fra mosebøgerne heller ikke overholdes, så håndhævelsen af 18:22 er et åbent spørgsmål. I USA er Paulus' ord blevet brugt til at retfærdiggøre slavgørelsen af afroamerikanere, så det er blevet et aksiom, at nogle af Paulus' påstande kan blive "cancelled" af andre kontrollicende principper. Blandt teologer er der med disse fordømmelser at homosex ophædet debat om, hvordan man skal navigere i modsætningen mellem Jesu kald til at elske sin næste og bevviserne på et homocrotisk forhold mellem Jesus og den elskede discipl. I de kanoniserede evangelier er der ingen udtalelser, der direkte fordømmer homoseksualitet. Der er tværtimod en elsket discipl og et øjeblikk homocrotisk intimitet, der indtrækte anydter en positiv særbehandling. De bibelske argumenter, kristne fanatikere bruger til at undertrykke LGBTQIA+-personer, er langt svagere, end deres retorik indgyder.

Det er et stort paradoks, at kristendommen forbliver en global drivkraft for LGBTQIA+-undertrykkelse på trods af kærlighedsbudskaber. Det er en tragedie, at mange LGBTQIA+-personer internaliserer dette had og disse misopfatelser af sig selv som forkerte, når et ærligt engagement i evangelierne kan formulere et andet svar. I sine kloge værker, der vises på udfordrer os til at overveje, hvordan vi kan integrere dem. At undersøge et modsætningsforhold behøver ikke at være et deprimerende arbejde. Hos den fantastiske sorte, lesbiske digter Audre Lorde kan det være energigivende:

The tensions created inside me by the contradictions is another source of energy and learning. I have always known I learn my most lasting lessons about difference by closely attending the ways in which the differences inside me lie down together?

4. Hart, p. 8.

5. For en bogstavelig, ord-for-ord oversættelse fra græsk, se biblehub.com/text/john/13-23.htm, tilgæt 12. Februar, 2023.

6. Theodore W. Jennings, *The Man Jesus Loved* (Cleveland, OH: The Pilgrim Press, 2003), pp. 16, 21-24.

7. Audre Lorde, *A Burst of Light and Other Essays* (Mincola, NY: Ixia Press, 1988), p. 116.

AT DESTA- BILISERE DOGMET

Daniel Larkin

*Fagfolk har man
til at spør,
hvordan inter
lar sig gøre,
- Piel Hein*

I sit gruk *Fagfolk* gør Piet Hein grin med faglige eksperter, herunder den kristne kirkes ledere, og deres autoritet. Pointen er, at den katolske kirkes lære om homoseksualitet, prævention og sex før ægteskab er fuldstændig urealistisk. Hein gør kritikken mere fyndig med sin brug af vendingen: "hvordan inter lar sig gøre". Når O – Overgaden på præsenfter Young-jun Taks værker, er netop dette gruk en umodstælig åbningssvits. Hein opfandt begrebet gruk til sine korte, aforistiske digte. På samme måde som Hein går Tak efter at udstille absurdteten i kirkens læresætninger – men med humor. Taks værker fokuserer på LGBTQIA+-personers levede liv og deres erfaringer med kirkens skadelige og hadefulde dogmer. Værkerne er en slags visuelle gruk med deres egen kunstneriske skarphed og visuelle ordspil.

For Tak blev denne episode skelsættende. Hvordan kan disse mennesker være så motiverede af en hadteologi mod queer-personer? Har de ikke bedre ting at bruge deres fritid på end at ødelægge en Pride-parade? Det gik op for Tak, at den forskruede måde, kristendommen reftertædiggor homofobi på, ikke er et udbredt tema hos LGBTQIA+-kunstnere. Det var i denne kontekst, Tak besluttede sig for at udvikle en ny slags kunst. I hans skulpturer og videoværker kritiserer overtrasskende metarforer og visuelle ordspil det guddommeligt sanktionerede had og undersøger, hvordan queer-mænd forholder sig til det kristne billedsprog og de kirkerum, de ofte udelukkes fra og umenneskeliggøres af.

Taks værk *Chained* (2020) er en direkte reaktion på den afbrudte Pride-parade i Seoul. Ti mennesker store Kristusfigurer er tapetsret med anti-LGBTQIA+-propaganda. Disse flyers reklamerer for samtalerapi målrettet queer-personer – en behandlingsform, der bredt dokumenteret er både ineffektiv og skadelig. De korsfæstede figurer peger ironisk på de voldsomme lidelser, LGBTQIA+-personer udsættes for i Jesu navn. Skulpturerne er arrangeret i en cirkel. De ligger ned og imiterer den måde, fanatikkerne i Seoul lå i gaderne for at blokere paraden. Fundamentalisterne troede, de led som Jesus for at forløse queer-marchernes synder. Deltagerne i Pride-paraden følte sig hånet og tortureret som Jesus på korset. *Chained* er installeret på O – Overgaden, så den optager en stor del af udstillingsarealer. Målet er at begrænse den plads, de besøgende har at bevæge sig på, som for at mime hvordan fanatikkerne interfere med paradedeltagerenes mulighed for at komme videre.

Chained inviterer publikum til at tænke over, hvor meget LGBTQIA+-personer lider på grund af eksstemister, der har vist sig bemærkelsesværdigt indflydelsesrige, når det kommer til at blokere fremskridt på vejen mod ligestilling. Mange statsoverthoveder nægter stadig LGBTQIA+-personer grundlæggende menneskerrettigheder. 67 af verdens 195 lande har stadig love, der kriminaliserer forhold mellem personer af samme køn, og kun 32 lande har legaliseret ægteskab mellem to personer af samme køn. Hvad er udfordringen? Med et ord: Religion. Nogle politikere nærer måske en overtroisk frygt for konsækvenserne ved at overtræde de homofobiske forskrifter, der kan udledes af gamle tekster. Andre er mere beregnende og vurderer, at de ikke har råd til at miste støtten fra deres troende, homofobiske vælgere. I installationen på O – Overgaden er en ny

lysinstallation, *Doubt* (2023), placeret over *Chained*. Lyset flimrer af og til og transmitterer ordet "doubt" – tvivl – i morskode. Hensigten er at så tvivl om fanatikernes hadteologi i *Chained*.

Homofobi er et komplekst fænomen med mange lag. Hvorfor er nogle personer mere hadefulde end andre? Homofobiens grundårsager er heftigt debatteret i psykoanalytiske kredse og er et spørgsmål, der ligger uden for dette essays grænser. I *Chained* og i *Doubt*,

og til at gå den fromme vej mod seksuel forægtelse, at blande sig og opfordre til en tilbagevendende til Gud som en synd og i stedet anbefalende samtalerapi. De troende troede formænlige, at de gjorde Tak og de andre paradedeltagere en tapper tjerneste ved at blande sig og opfordre til en tilbagevendende til Gud og til at gå den fromme vej mod seksuel forægtelse, ydmyghed og renhed.

såvel som i udstillingens andre værker sætter Tak fokus på, i hvilken grad den kristne religion undertrykker LGBTQIA+-personer. Hvordan kristendommen fordrejes til at legitimerer homofobi, og hvordan mange queer-personer følger sig ekskluderede fra det hellige og guddommelige.

I filmen *Wish You a Lovely Sunday* (2021) møder vi to par queer-mænd. Det første par bevæger sig gennem en tom Berlin-kirke, Kirche am Südstern, der er en af mange nygotiske kirker i den tyske hovedstad. Det andet par udforsker den tomme queer sexklub SchwuZ. SchwuZ åbnede i 1977 i Vestberlin og er Tysklands ældste, stadig fungerende queer-klub. Gennem årene har klubben haft til huse mange steder, og den har udviklet sig i takt med tiden. Hvad der dog ikke har ændret sig, er den ukuelige dedikation til at give queer-mænd i Berlin en sexpositiv, dionymisk oplevelse. SchwuZ befinder sig et sted mellem at være bar, natklub og cruisings-arena. Der findes ikke noget sammenligneligt sted i New York, London eller Seoul. Det er et globalt homo-mekka.

At begge disse rum er tomme, er usædvanligt. På grund af Covid-19-pandemiens krav om social afstand blev kirken tømt, ligesom klubben ikke kunne byde sine gæster velkommen. Tak greb denne mulighed for at udforske rummene som tomtum.

Filmens titel, *Wish You a Lovely Sunday*, er en intern joke. I Berlin går de lokale på homoklubber søndag eftermiddag, hvor det er mindre sandsynligt, at turister kommer. Tilen er en hilsen til dette lokale ritual: Ekskluderede fra kirkerum, værdsætter mange homoseksuelle mænd i stedet øjeblikke af guddommelig fritsretelse i klubrum som SchwuZ. I filmen ser vi indskudte optagelser af næsten ens dansbevegelser, der udvisker grænserne mellem queer-rum og hetero-rum. I særlige øjeblikke ser kroppsbevegelserne ud til at synkroniseres – danseren i kirken løfter en arm, danseren i klubben løfter en arm. Som Tak forklarer i et interview: "Vi går på klub eller i kirke for at nære vores ånd og krop." Hvordan kan queer-personer finde trygge rum at regnerere i? I queer-teologisk sammenhæng får den tomme kirke også en anden betydning. Den massive tomhed bliver en metafor for mange kristnes tomme løfte til Jesu største bud om at "elske sin næste". Mange fundamentalister er ikke kærlige over for dem af deres næster, der ikke er heteroseksuelle.

I Markusevangeliet (12:28-34) spørger en skriftklog Jesus om, hvilket bud der er det største. David Bentley Hart foreslår denne oversættelse af svaret:

*Jesus svarede: Det første bud er: "Hør Israell Herren vor Gud. Herren er en, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og af hele din sjæl, og af hele dit sind, og af hele din styrke. Dernæst kommer: Du skal elske din næste som dig selv. Intet andet bud er større end disse."*²

Mange queer-personer bliver ikke givet denne kærlighed. De bliver latterliggjort, mobbet, krænket, nedgjort og umenneskeliggjort i Jesu navn. Hvorfor bliver førstebudet om at elske sin næste ignoreret? Hvad er kærlig ved at forstyrre en firdelig march og spede hadeful og videnskabeligt usand literatur? Ved at engagere sig i hadet demonstrerer kristne ekstremister en tomhed i deres eget personlige forhold til Jesus. Den tomme kirke taler sit tydelige sprog. Mange af os i LGBTQIA+-samfundet betragter fanatikterne som tomme hylere.

Hvis vi indgående beskæftiger os med det græske sprog, er "kærlighed" ikke et præcist nok ord til at formulere dette bud. Sædvanligvis gen gives Markus 12:31 på engelsk med ordet "love", på dansk med ordet "elske" eller på koræansk med "애" (sarang). Alle tre skal ålyant, og denne rod "ålyant" gengives ofte på engelsk som "agape". På internetet cirkulerer der en del new age-fluff om dette græske ord "ålyant", der går tilbage til Lewis fortolkning af ordet i *The Four Loves* (1960). Men ser vi på de gamle publikum antyder, hvordan Markus og hans første publikum forstod "agape", er det hverken nær så drømmende eller grødet. I sin oprindelige sammenhæng lægges der vægt på kærlighed, ikke som en entusiasatisk følelsesmæssig handling, men snarere en bevidst forpligtelse til at handle med ret og retfærdighed. Selv hvis det måtte være i strid med egne ønsker, selv hvis den anden er din modstander, selv hvis der ikke er nogen forventning om gensidighed?

I queer-teologisk sammenhæng får den tomme kirke også en anden betydning. Den massive tomhed bliver en metafor for mange kristnes tomme løfte til Jesu største bud om at "elske sin næste". Mange fundamentalister er ikke kærlige over for dem af deres næster, der ikke er heteroseksuelle.

Hart foreslår denne oversættelse af svaret:

*Jesus svarede: Det første bud er: "Hør Israell Herren vor Gud. Herren er en, og du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, og af hele din sjæl, og af hele dit sind, og af hele din styrke. Dernæst kommer: Du skal elske din næste som dig selv. Intet andet bud er større end disse."*²

1. Human Rights Watch, "#Outlawed 'The Love that Dare Not Speak Its Name'", LGBT Rights, [intermap.hrw.org/features/features/lgbt-laws](https://www.hrw.org/features/features/lgbt-laws), accessed February 12, 2023.

2. David Bentley Hart, *The New Testament: A Translation* (New Haven, CT: Yale University Press, 2017), p. 91.

3. George Kecerancker, *The Love Commandment in Mark: An Exegetico-Theological Study of MK 12:28-34* (Rome: Pontificio Istituto Biblico, 2003), p. 144.

